

ANNA ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

Ο δρόμος προς την
ευτυχία είναι να
ζήσεις μια ζωή
που αξίζει να τη
θυμάσαι...

Αφηνί
Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Αγνή, η κόρη των Αθηνών
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άννα Δενδρινού
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρτιάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Άννα Δενδρινού
Copyright © 2021 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-44-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ANNA ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ΑΓΝΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εκδόσεις Έξη

Αθήνα, 1204

Ο θάνατος στέκεται έξω από την πόρτα σου. Χαϊδεύει τα μαλλιά σου, σε φιλά, σε αγκαλιάζει. Πώς μπορείς να ζεις ακόμη; Πόσο θα αντέξεις αυτή την αναμονή; Τη φωτιά, την καταστροφή, το αίμα;

Η Αγνή ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της, καθώς άκουγε τα ποδοβολητά των στρατιωτών και τις άγριες φωνές τους έξω από τα τείχη. Ήξερε για το πέρασμα των Σταυροφόρων και από άλλες πόλεις, όταν με ματωμένα λάβαρα έσπερναν τρόπο σε εκείνους που αντιστέκονταν.

«Φωτιά, καταστροφή και αίμα», μονολογούσε ξανά και ξανά, καθώς άναβε ένα-ένα τα καντήλια στο ναό της Παναγίας της Αθηνιώτισσας.

Η εκκλησία βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο της

πόλης κι από εκεί μπορούσε κανείς να αφουγκραστεί τον παραμικρό θόρυβο, το πιο ανεπαίσθητο θρόισμα, που σαν καπνός ανέβαινε από την επιφάνεια της γης μέχρι τους αιθέρους. Αυτή ήταν μια λογική εξήγηση, αλλά στην περίπτωση της Αγνής, η φυσική ροή των πραγμάτων ενισχυόταν από μια έμφυτη κλίση της προς τη βαθύτερη κατανόηση του κόσμου και των φαινομένων του.

Συχνά έβλεπε όνειρα που την τάραζαν, γιατί ήξερε πως θα γίνουν πραγματικότητα. Μέσα στη ζεστή σάρκα του ύπνου της μπορούσε να προβλέπει άλλοτε θανάτους και συμφορές και άλλοτε καλοτυχίες ή απρόσμενες εξελίξεις. Πολύ μικρή ακόμη είχε προβλέψει την αρρώστια που θα χτυπούσε την πόλη, το λοιμό που στοίχισε τη ζωή σε αμέτρητους Αθηναίους. Τότε είχε ονειρευτεί ότι άνθρωποι ήταν πεσμένοι στους δρόμους της πόλης με φουσκωμένους τους λαιμούς τους, ικετεύοντας για λίγο νερό. Το κορίτσι διηγούνταν το όνειρο στις γυναίκες της γειτονιάς κι εκείνες προσπαθούσαν να την καθησυχάσουν, γιατί ήταν πολύ αναστατωμένη και αναστάτωνε και τα δικά τους παιδιά. Κι όμως, αυτή η περιγραφή ήταν η ακριβέστατη εικόνα για αυτό που συνέβη έναν μήνα αργότερα. Τότε

μονάχα θυμήθηκαν όλοι το όνειρο του κοριτσιού, που αποδείχθηκε προφητικό. Έκτοτε, πολλοί ήταν εκείνοι που βλέποντάς την, άλλοτε στο δρόμο, άλλοτε στην αγορά ή στο μαγαζί του πατέρα της, δεν παρέλειπαν να τη ρωτούν παιχνιδιάρικα, αλλά εν τέλει με μια κρυμμένη, διακαή αγωνία:

«Αγνή, μήπως είδες κανένα όνειρο χθες;»

«Όχι, έχω πάψει να ονειρεύομαι εδώ και καιρό», τους απαντούσε πάντοτε εκείνη.

Μα η Αγνή συνέχιζε να βλέπει όνειρα και προέβλεπε με την ίδια ακρίβεια γεγονότα που είχαν να κάνουν με πρόσωπα λιγότερο ή περισσότερο οικεία. Όμως, είχε αποφασίσει ότι δεν θα τα αποκάλυπτε ποτέ ξανά στους ξένους. Έτσι, γρήγορα ο θρύλος που είχε δημιουργηθεί για εκείνη, ξεχάστηκε. Και αυτή η λησμονιά της έδωσε μεγάλη χαρά. Μονάχα ο πατέρας της μάθαινε συχνά τα όνειρά της, καθώς της άρεσε να του τα διηγείται κάθε πρωί που ξυπνούσε. Ήταν για εκείνη μια ανακούφιση να τα λέει σε κάποιον που αγαπούσε. Αισθανόταν να φεύγει από τους ώμους της ένα μεγάλο βάρος και να σκορπίζεται στον αέρα, σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Όσο ζούσε ο πατέρας της, τη φώναζε Πυθία, για-

τί ήξερε ότι η κόρη του ήταν ένα ιδιαίτερο πλάσμα, γεμάτο λεπτές αισθήσεις, ικανές να τη στρέφουν έξω από το χρόνο, στο παρελθόν και στο μέλλον. Η Αγνή γελούσε με αυτόν το χαρακτηρισμό, γιατί της φαίνονταν παράξενα τα όσα λέγονταν για εκείνες τις μάντισσες της αρχαιότητας, που μασούσαν φύλλα και έδιναν μπερδεμένους, ακατανόητους χρησμούς:

«Όχι και Πυθία, βρε πατέρα. Στο τέλος θα το πιστέψω και δεν θα φταίω εγώ ύστερα, αν αρχίσω να σου μιλάω με ανάποδες λέξεις», του απαντούσε συχνά, γελώντας.

Όταν όμως έγινε οκτώ ετών, η Αγνή αρρώστησε βαριά, από μια ασθένεια που κανείς δεν μπορούσε να κατανοήσει. Υψηλός πυρετός, παραληρήματα και δυνατό τρέμουλο, που άρχιζαν κάθε νύχτα και εξαφανίζονταν με το πρώτο φέγγος της μέρας. Μόλις ανέτελλε ο ήλιος, σηκωνόταν από το κρεβάτι της και έτρεχε υγιής και χαρούμενη στους αττικούς αγρούς, που ήταν πάντοτε ήμεροι και ειρηνικοί, όπως από τα πανάρχαια χρόνια, ένας τόπος κατάλληλος για να ζει κανείς και να δημιουργεί.

Κάθε σούρουπο, όμως, η Αγνή έπεφτε καταγής και δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει για αυτό που

της συνέβαινε, ούτε να επικοινωνήσει στοιχειωδώς με τους γύρω της. Οι γιατροί δεν έβρισκαν αιτία σε αυτή την παράξενη κατάσταση και ο πατέρας της πήρε την απόφαση, μετά από δέκα μέρες συνεχών κρίσεων, να τη μεταφέρει μέσα στη νύχτα, ενώ ψηνόταν από τον πυρετό, στο ναό της Παναγίας της Αθηνιώτισσας. Εκεί έστρωσε ένα βαρύ κιλίμι στο μάρμαρο, τύλιξε το παιδικό κορμί μέσα σε μια ζεστή μάλλινη κουβέρτα και το απέθεσε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, που κάποιοι έλεγαν ότι ήταν θαυματουργή.

Όλη τη νύχτα ο πατέρας προσευχόταν. Η Αγνή σιγά-σιγά άρχισε να ηρεμεί, το παραλήρημα έπαψε και οι σπασμοί σταμάτησαν εντελώς. Λίγο πριν το ξημέρωμα παραδόθηκαν και οι δύο στον πιο γαλήνιο ύπνο που είχαν κάνει ποτέ.

Το πρωί η Αγνή ξύπνησε όπως πάντα κεφάτη, σαν να μην υπήρχε η βραδινή αρρώστια. Αυτή τη φορά, όμως, πατέρας και κόρη ήξεραν ότι όλα είχαν περάσει οριστικά. Η Παναγία είχε κάνει το θαύμα της και τους είχε προσφέρει την ήρεμη συνειδητοποίηση πως η αρρώστια ήταν πια παρελθόν. Τότε ο πατέρας της είπε:

«Αγνή μου, Αγνούλα μου, τώρα το ξέρω, είσαι

καλά, θα πρέπει όμως να ευχαριστήσουμε την Παναγία που σε βοήθησε. Κάθε νύχτα θα ερχόμαστε εδώ και θα προσευχόμαστε, όταν όλη η πόλη θα κοιμάται. Έπειτα, θα μπορούμε να επιστρέφουμε κι εμείς στο σπίτι μας, για να κοιμηθούμε».

«Ναι, πατέρα. Ξέρεις, όμως, δεν ήμουν πραγματικά άρρωστη. Θα έλεγα καλύτερα ότι ήμουν τρομαγμένη, γιατί πριν πολλές μέρες είδα ένα παράξενο όνειρο, πολύ άσχημο, και ύστερα δεν ήθελα ξανά να κοιμηθώ, γι' αυτό βασανιζόμουν με αυτή τη θέρμη και έτρεμα σαν άρρωστο ζώο. Δεν μπορούσα να σου μιλήσω τις άλλες μέρες, τώρα όμως μπορώ, γιατί με βοήθησε η γυναίκα που ήρθε χθες βράδυ στο ναό. Με βοήθησε να μη φοβάμαι».

«Ποια γυναίκα, Αγνή μου; Ολομόναχοι ήμασταν χθες εδώ. Εσύ κοιμόσουν κι εγώ προσευχόμουν. Σε βεβαιώνω ότι κανείς δεν εμφανίστηκε. Πες μου τι όνειρο ήταν εκείνο που σε τάραζε τόσο. Καθώς θα μου το διηγείσαι όμως, να ξέρεις ότι κανένα όνειρο δεν είναι πραγματικότητα».

Ο πατέρας της Αγνής ήξερε ότι αυτό το τελευταίο που είπε, είχε μια γενική αξία για τα ανθρώπινα, αλλά δεν ίσχυε στην περίπτωση της κόρης του, μιας και εκείνη ήταν η μικρή του Πυθία, που μέσα

από τα πέπλα του ονείρου πολλές φορές είχε προβλέψει όσα θα γίνονταν. Αυτή η σκέψη τον έκανε να ανατριχιάσει, αλλά δεν ήθελε να δείξει την ταραχή του στο κορίτσι.

«Λοιπόν, πατέρα, είδα ότι πέθανες. Εγώ έκλαιγα πάνω από τον τάφο σου κι έπειτα έμεινα μόνη, ολομόναχη, να τριγυρνώ στην πόλη. Το σπίτι μας ήταν σφραγισμένο και δεν μπορούσα να μπω μέσα κι έτσι συνέχισα την περιπλάνηση, μέχρι που βρήκα καταφύγιο σε μια σπηλιά, σκοτεινή και υγρή. Εκεί με επισκέφθηκε το πνεύμα σου και μου είπε: “Φύγε μακριά, πριν πεθάνεις κι εσύ”».

«Αυτά, Αγνή μου, είναι φαντασίες. Σταμάτα να σκέφτεσαι τέτοια πράγματα. Τίποτα κακό δεν θα συμβεί, ούτε σε εμένα ούτε σε εσένα», της απάντησε, κρατώντας τη σφικτά στην αγκαλιά του.

Μέσα του, όμως, ήταν βαθιά ταραγμένος, όχι γιατί φοβόταν έναν δικό του πιθανό θάνατο, αλλά γιατί αν το μέλλον της κόρης του ήταν αυτό που φαινόταν στο όνειρο, εκείνος δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα για να το αποτρέψει. Καθώς ήταν παραδομένος στις σκέψεις του, το κορίτσι τον ρώτησε:

«Πατέρα, δεν θέλεις να σου πω για τη γυναίκα

που ήρθε στο ναό; Αυτή που με έκανε να μην φοβάμαι πια;»

«Όχι, Αγνούλα μου, δεν χρειάζεται, καμία γυναίκα δεν ήταν εδώ, ίσως να είδες σε όραμα την Παναγία, ευλογημένη να είναι η χάρη της. Λένε, όμως, ότι τα οράματα των Αγίων δεν πρέπει να τα ομολογούμε σε κανέναν, γι' αυτό καλύτερα να μη μου πεις τίποτα».

«Όχι, πατέρα, δεν ήταν η Παναγία, ήταν...»

Εκείνη τη στιγμή, οι ακτίδες του ήλιου άρχισαν να μπαίνουν δειλά από τα παραθυράκια του ναού σχηματίζοντας ένα φωτεινό στεφάνι στο χώμα. Η Αγνή ποτέ ξανά δεν είχε σκεφτεί ότι μπορούσε να δημιουργηθεί κάτι τόσο όμορφο μονάχα με φως. Για λίγο ξεχάστηκε, έπειτα όμως στράφηκε ξανά προς τον πατέρα της, που την κοίταζε ανήσυχος και μπερδεμένος. Ένιωσε, λοιπόν, ότι ήταν η ώρα να φύγουν από 'κεί μέσα.

«Πάμε, πατέρα, έχουμε πολλά να κάνουμε τώρα που είμαι κι εγώ καλύτερα», του ψιθύρισε και δεν είπαν τίποτα άλλο για εκείνη την παράξενη νύχτα της σωτηρίας της.

Η Αγνή από τη νύχτα εκείνη που είχε γίνει καλά,

δεν σταμάτησε να επισκέπτεται το ναό. Όλοι γνώριζαν πως αυτό το κορίτσι, που τώρα πια ήταν μια νεαρή, όμορφη γυναίκα, δεν είχε παραλείψει ούτε μια μέρα το νυχτερινό καθήκον της. Ακόμη και όταν ο καιρός αγρίευε και μαινόταν ο βοριάς, εκείνη έπαιρνε το δρόμο που ανηφόριζε προς το ναό. Μάλιστα, κάποτε, που η πόλη είχε βυθιστεί μέσα στο πυκνό χιόνι και κανείς δεν τολμούσε να ξεμυτίσει από το σπίτι του, όλοι κοιτούσαν από τα παράθυρά τους την Αγνή να βαδίζει με δυσκολία, να πέφτει στο χιόνι και να ξανασηκώνεται, μέχρι να φτάσει στον προορισμό της. Έτσι, όλοι θεώρησαν ότι το κορίτσι είτε είχε εντελώς παραλογιστεί από την εμμονή του να επισκέπτεται κάθε νύχτα το ναό, είτε είχε κάποιο μυστικό τάμα, που ποτέ δεν θα το ομολογούσε.

Τίποτε από τα δύο, όμως, δεν συνέβαινε. Η Αγνή επέμενε να ανάβει κάθε νύχτα τα καντήλια του ναού, γιατί εκεί μπορούσε να αισθανθεί καλύτερα αυτό που ήταν ο πραγματικός της εαυτός. Μέσα εκεί οι αισθήσεις της οξύνονταν, τα μάτια της μπορούσαν να βλέπουν αυτά που συνέβαιναν ως την άκρη της πόλης, τα αυτιά της μπορούσαν να ακούσουν ακόμη και τους ψιθύρους που προέρ-

χονταν από τα απομακρυσμένα σπίτια, η όσφρησή της μπορούσε να ανιχνεύει ακόμη και τη μυρωδιά του πιο ασήμαντου λουλουδιού κάπου μακριά. Από τότε που άρχισε να επισκέπτεται το ναό, τα προφητικά όνειρα σταμάτησαν και αντικαταστάθηκαν από αυτή την παράξενη λειτουργία των αισθήσεών της.

Αυτή η αλλαγή της φαινόταν πιο ακίνδυνη, δεν της προκαλούσε ταραχή το να μπορεί να αισθάνεται περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους όσα συνέβαιναν γύρω της. Τουλάχιστον αυτά συνέβαιναν πράγματι την ίδια εκείνη στιγμή που τα αντιλαμβανόταν, ενώ τα όνειρα, αυτά που κινούνταν στο παρελθόν και στο μέλλον, ήταν επώδυνα, την έκαναν να αισθάνεται μια παράξενη ευθύνη, είτε να αποκαλύψει τις μυστικές διόδους του παρελθόντος, τα νήματα που συγκρότησαν την ιστορία των ανθρώπων, είτε να ενεργήσει αποτρέποντας τις τραγωδίες του μέλλοντος. Όχι, δεν μπορούσε να επωμιστεί έναν τέτοιο ρόλο, της φαινόταν δυσβάστακτο το βάρος αυτού του καθήκοντος, γι' αυτό το αποτίναξε από πάνω της με τη μικρή, την ανώδυνη θυσία της καθημερινής ανόδου στο ναό της Παναγίας της Αθηνιώτισσας.

Υπήρχαν στιγμές, βέβαια, που η Αγνή σκεφτόταν ότι ίσως τα όνειρα που απαρνήθηκε ήταν ένα θεικό μερίδιο που δεν θα έπρεπε να είχε διώξει μακριά της. Ίσως, δηλαδή, είχε ένα χάρισμα, που κάποια στιγμή θα έπαιζε αποφασιστικό ρόλο στη σωτηρία ενός ανθρώπου ή και ολόκληρης της πόλης. Αν, για παράδειγμα, μπορούσε να προβλέψει ένα ατύχημα που θα συνέβαινε σε κάποιον, θα μπορούσε να τον προειδοποιήσει. Ή αν γνώριζε μέσω ενός ονείρου ότι επέκειτο μια επίθεση εχθρών στην πόλη, θα μπορούσε να φροντίσει, ώστε οι άρχοντες να πάρουν τα μέτρα τους.

Από την άλλη πλευρά, όμως, ποιος θα την πίστευε; Ούτε ο ίδιος της ο πατέρας δεν την είχε πιστέψει τότε, όταν του είχε μιλήσει για το θάνατό του. Γι' αυτό και δεν πρόσεξε, δεν προστατεύτηκε, όταν την ίδια εκείνη νύχτα, μετά την ανάρρωση της κόρης του, αποφάσισε να γυρίσει στο σπίτι από τους περιέργους δρόμους, όπου σύχναζαν άνθρωποι επικίνδυνοι, «οι απόβλητοι», όπως τους αποκαλούσε όλη η πόλη. Γιατί ο πατέρας της επέλεξε εκείνον το δρόμο, με αποτέλεσμα να του επιτεθούν, να τον ληστέψουν και να τον χτυπήσουν μέχρι θανάτου; Δεν γνώριζε τον κίνδυνο; Σίγου-

ρα τον γνώριζε, αλλά η Αγνή σκεφτόταν ότι ίσως εκείνη τη νύχτα ο πατέρας της ακολούθησε τη μοίρα του, τη μοίρα εκείνη που η ίδια του η κόρη είχε προβλέψει μέσα στο τρομακτικό της όνειρο. Άλλωστε, από εκείνον δεν είχε μάθει ότι κάθε άνθρωπος είναι ο ελάχιστος κρίκος μιας αόρατης αλυσίδας, που σπάει και συντρίβεται, όποτε ο Θεός το αποφασίσει;

«Αυτή η αλυσίδα, κόρη μου, ονομάζεται ειμαρμένη, και πάντα θα πρέπει να σεβόμαστε τη δύναμή της», άκουγε ακόμη τη φωνή του να αντηχεί στα αυτιά της.

Αυτή η λέξη, η ειμαρμένη, την οποία είχε ακούσει τότε για πρώτη φορά, της φαινόταν τόσο παράξενη και σοφή συγχρόνως, σαν να έκρυβε μέσα σε κάθε γράμμα της ένα βαθύ μυστικό.

Όταν μετά τη δολοφονία οι αρχές άρχισαν να την ανακρίνουν για τους πιθανούς δράστες, εκείνη δεν ήξερε τι να πει, γιατί ο πατέρας της δεν είχε εχθρούς, και εύκολα πια κατέληξαν ότι επρόκειτο για μια συνηθισμένη περίπτωση ληστείας. Τότε εκείνη σκέφτηκε να τους μιλήσει για το όνειρο, αλλά ύστερα κατάλαβε ότι αυτό δεν θα είχε νόημα, θα την περιγελούσαν ή απλά θα την αγνοούσαν,

σαν να επρόκειτο για τις ανόπτες φαντασίες ενός ταραγμένου παιδιού. Ενός ορφανού πια παιδιού, που προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή των άλλων, ώστε να μετριάσει ο πόνος του. Γι' αυτό δεν είπε, τελικά, τίποτα. Κι έτσι η υπόθεση έκλεισε την ίδια εκείνη μέρα.

Το στοιχείο, όμως, που την προβληματίσε τότε, ήταν γιατί ο πατέρας της ακολούθησε εκείνον το δρόμο, αφού ποτέ δεν περνούσε από αυτά τα μέρη. Το μαγαζί του βρισκόταν ακριβώς στην άλλη άκρη της πόλης και δεν είχε λόγο να οδηγηθεί προς τις επικίνδυνες συνοικίες, γυρνώντας από τη δουλειά. Άλλωστε, όταν την έπαιρνε μαζί του στο εργαστήριό του και κατά το σούρουπο έπαιρναν το δρόμο του γυρισμού, ποτέ δεν ακολουθούσαν αυτές τις παράξενες διαδρομές, αλλά διέσχιζαν πρώτα το κέντρο της πόλης κι έπειτα έμπαιναν στον μεγάλο, φωτισμένο δρόμο, που οδηγούσε στις φτωχότερες ανατολικές συνοικίες, όπου βρισκόταν το σπίτι τους.

Αυτή την απορία της σχετικά με το σημείο του εγκλήματος την εξέφρασε λίγες μέρες αργότερα στις αρχές, αλλά κανείς, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν της έδωσε σημασία. Μονάχα ένας νεαρός

ανακριτής προσπάθησε κάτι να της εξηγήσει, γελώντας:

«Ξέρεις, κοριτσάκι, σε εκείνα τα μέρη συχνάζουν ωραίες γυναίκες, εκτός από τους μαχαιροβγάλτες. Αλλά εσύ είσαι μικρή και δεν θα ήταν σωστό να σου πω περισσότερα».

Εκείνη κατάλαβε ότι ο νεαρός εννοούσε τις πόρνες, είχε ακούσει πολλούς άντρες να μιλούν για αυτές, ήξερε τι ήταν, δεν ήταν πια και τόσο μικρή και άμαθη. Όμως όχι, ο πατέρας της δεν μπορεί να πήγαινε σε εκείνες τις γυναίκες. Της είχε πει ότι θα επέστρεφε από το μαγαζί και θα ανέβαιναν μαζί στο ναό, όπως είχαν αποφασίσει να κάνουν στο εξής κάθε νύχτα. Επιπλέον, μετά από τόσες νύχτες αγρύπνιας και αγωνίας στο προσκεφάλι της άρρωστης κόρης του, φαινόταν κουρασμένος και ταλαιπωρημένος, ώστε σίγουρα το μόνο που θα ήθελε, ήταν να γυρίσει κοντά της, να βεβαιωθεί ότι συνέχιζε να είναι καλά κι έπειτα να πάνε να προσευχηθούν μαζί στην εκκλησία.

Όσα χρόνια και να σκεφτόταν αυτά τα γεγονότα, η Αγνή δεν βρήκε ποτέ απάντηση. Έτσι, τα άφησε στην άκρη, μαζί με τα προφητικά της όνειρα, μαζί με τις αγωνίες που αυτά της προκαλούσαν και την

παράξενη αίσθηση ενός άγνωστου χρέους. Ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες που ένιωθε ότι θα έρχονταν. Δεν ήθελε να είναι η Κασσάνδρα των άλλων και του εαυτού της. Ήθελε να ξεχάσει και να επιδοθεί στα πράγματα του παρόντος, όπως πιάνεται κανείς από ένα μικρό ξύλο που συνεχίζει να επιπλέει μέσα στην τρομερή τρικυμία. Ήθελε να ζήσει μια ήρεμη ζωή, να αγαπήσει έναν άντρα, να κάνει παιδιά, να περάσει τα χρόνια της σαν μια κανονική γυναίκα. Μια γυναίκα που ήξερε ότι δεν ήταν.

Αγνή

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η Αγνή, αποφασισμένη να αποτρέψει το αναπότρεπτο και με την ελπίδα να φωλιάζει μέσα της πως ίσως έχει κάνει λάθος, βάζει στην άκρη τους δισταγμούς της και αποκαλύπτει στον Μητροπολίτη Μιχαήλ όλη την αλήθεια, ως μια ύστατη προσπάθεια να προστατέψει ό,τι περισσότερο αγαπά.

Ακολουθεί φωτιά και λεπλασία. Θρήνος και δάκρυα. Τη διοίκηση της Αθήνας αναλαμβάνει ο Όθωνας Ντε Λα Ρος, ένας σκληρός και αδίστακτος άρχοντας. Η Αγνή τίθεται βίαια στις υπηρεσίες του, ζητώντας της να πραγματοποιήσει τους σκοτεινούς σκοπούς του. Αν δεν τα καταφέρει, η τιμωρία της θα είναι ο θάνατος. Με κίνδυνο τη ζωής της προσπαθεί να δραπετεύσει από τα δεσμά της φυλακής της και να εκπληρώσει το χρέος που άθελά της ανέλαβε. Ο Μιχαήλ, πριν εγκαταλείψει την πόλη, της άφησε ένα μήνυμα. Της ζητούσε να βρει τον πάπυρο που περιείχε το μυστικό της σωτηρίας της, μα δεν της αποκάλυψε πού βρισκόταν, από φόβο μήπως πέσει στα χέρια του κατακτητή. Το μόνο που της φανέρωσε ήταν το πρώτο μυστικό σημάδι.

Η Αγνή βαδίζει το μονοπάτι που χάραξε για αυτήν ο Μητροπολίτης, ακολουθώντας τα σημάδια που της αποκαλύπτονται. Η περιπλάνησή της θα την οδηγήσει σε μέρη άγνωστα. Θα συναντήσει ανθρώπους που θα κινήσουν ακούσια τα νήματα της ζωής της και θα γνωρίσει για πρώτη φορά τον έρωτα.

Η κόρη των Αθηνών θα ζήσει μία ζωή μοναδική ακολουθώντας το πεπρωμένο της με οποιοδήποτε τίμημα...

ΕΛ0056

ISBN 978-618-5240-44-8

9 786185 240448